

Tilfældet den foregaaende Aften havde skænket ham. Men han havde blot haft til Hensigt foreløbigt at bibringe Provsten en lille Mistanke til Kapellanen, ikke at optræde som egentlig Angiver.

Nu sad han fast i Saksen og forstod, at han gjorde vel i at overgive Hr. Hansted paa Naade og Unaade. Han rettede sig i Vejret, skruede Halsen frem med en Bevægelse, som om han sank sin sidste Betænkelighed, og sagde:

„Ja, jeg tilstaar ... jeg mener virkelig, at det ikke er noget godt Eksempel at give Menigheden, naar Hr. Kapellan Hansted kan træffes sent om Aftenen paa et ensomt Sted i særdeles øm Berøring med en af Egnens unge Piger.“

Provst Tønnesens Ansigt blev askegraat. Han maalte atter langsomt Hjælperereren tre Gange og sagde endelig:

„Hvem har set det? Svar!“

„Det har jeg selv, Deres Højærværdighed!“

„De! ... Og sent om Aftenen, siger De?“

„Mellem ti og elleve.“

„Og paa et afsidesliggende Sted?“

„Ude ved Hammervigen ... „Kirken“, som Befolkningen kalder Stedet.“

„Og De er ganske sikker paa, at De ikke tager fejl ... i nogen Henseende?“